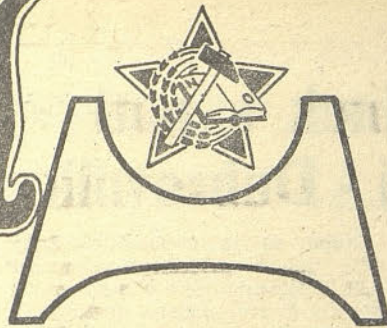

GLAS MLADIN

ZVEZA SOCIALISTIČNE MLADINE STEKLARNE HRASTNIK

NOVEMBER 1976

Mladinci pred naloženim tovornjakom

Tik pred zdajci

Veselo razpoloženje ob delu

DELOVNA AKCIJA

Dne 28. 9. 1976 je bila v naši tovarni zopet izvedena delovna akcija. Mladinci smo se razdelili na dve skupini. Ena skupina je naložila 1 tovornjak, druga skupina pa je odvažala iz tovarne. Potem pa sta s skupnimi močmi obe skupini naložili še drugi tovornjak (glej sliko).

To ni bila prva delovna akcija mladine. V naši tovarni ni ne tu-

di zadnja, saj je v programu mladinske organizacije, da se akcije stalno izvajajo, saj te akcije so doprinos k boljšemu poslovanju podjetja.

Apeliram na vse mladince v naši tovarni, naj prihajajo na delovne akcije v večjem številu, saj se do sedaj vidimo vedno eni in isti.

Revi

Dnevi mladine v Hrastniku

Dne 9. 10. 1976 se je v svojem novem sestavu sešel COP (center za obveščanje in propagando).

Po določenem presledku se je nakopičila vrsta nalog, ki jih je treba v najkrajših rokih izpeljati.

Ena najpomembnejših nalog je vsekakor pomoč pri pripravljanju propagandnega gradiva o podaljšanju krajevnega samopriskvka v Hrastniku za dobo dveh let. S tem samopriskvkom bi občani sodelovali pri izgradnji druge faze zdravstvenega doma.

Med važnejšimi nalogami je tudi izvedba dnevov mladine, na katerih naj bi se mladi seznanili s pomenom interniranja. Ti dnevi naj bi trajali štiri dni. Vsaka or-

ganizacija ZSMS mora zagotoviti udeležbo treh mladincev.

V teh štirih dneh bi udeleženci dnevov mladine obiskali dve delovni organizaciji v občini, kakor tudi dve OOS ZSMS.

Za predavatelje bo poskrbela revija Mladina.

Na kraju dnevov mladine bi udeleženci s skupnimi močmi izdali bilten.

Ravno tako se je COP obvezal, da bo v tem mesecu izdal številko Mladosti, v kateri bodo objavljeni najaktualnejši dogodki o delu mladine v občini Hrastnik.

Jože Medvešek

Partizanski spomenik na Robežu spet stoji

Leta 1973 so storilci, ki izhajajo iz vrst tistih organizacij, ki bi jih morala avstrijska vlada na podlagi sedmega člena avstrijske državne pogodbe prepovedati, zločinsko razstrelili partizanski spomenik na Robežu.

Nas koroške Slovence to gnusno dejanje ni preveč presenetilo. Kajti protimanjšinsko ozračje, ki vlada na Koroškem in ki ga pomagajo nekateri strankini časopisi soustvarjati, je privedlo do razstrelitve in tudi do ugotavljanja manjšine. Koroški Slovenci smo prestali v zgodovini že mnogo napadov in diskriminacij. Najbolj smo se prekalili v narodnoosvobodilni borbi za časa druge svetovne vojne. Vsa naša borbenost in življenjska volja temeljita pravzaprav na antifašizmu. Delavci, kmetje, intelektualci, duhovniki in drugi so med drugo svetovno vojno čutili fašistični škorenj.

Ljudje, ki so leta 1973 razstrelili spomenik, ki je predstavljal SVOBODO in ENAKOPRAVNOST NARODOV, gazijo tudi še

danes po blatu fašistične neenakopravnosti narodov. Prav ti ljudje vneto in vehementno zagovarjajo preštevanje slovenske manjšine na Koroškem. In prav tem ljudem je avstrijska vlada popustila in revidirala avstrijsko državno pogodbo.

**NARODA,
KI SE JE PRIPRAVLJEN
BORITI, NIHČE NE MORE
ZLOMITI**

Danes stoji pred nami tukaj na Robežu nov simbol svobode in enakopravnosti narodov. Tudi to je ena izmed zmag na naši težki poti. Koroški Slovenci se moramo danes v državi, ki trdi, da je do skrajnosti demokratična, boriti za osnovne človekove pravice, kot so jezik, kultura in drugo.

14. novembra nas hočejo s pomočjo novega plebiscita statistično uničiti. Mi pa smo za 14. 11. napovedali bojkot preštevanja. 14. novembra bomo dokazali, da smo trdno odločeni boriti se za naše pravice, dokazali bomo, da je ni sile na svetu, ki bi nas lahko uničila.

Droben utrinek s poti po Jugoslaviji - Dubrovnik

Sladko sem se vtapljala v beli pajčevini sanj, ko nekdo potrka na vrata moje sobe. Zaspano se oglasim.

Ko zaslišim glas naše tovarišice, se takoj predramim. Pogledam na uro. Skoro bi zamudila zajtrk. Umijem se po mačje, spakiram stvari, namečem nase hlače in srajco, s pogledom objamem sobo in se poslovim. Zdirjam v jedilnico. V jedilnici so bili zbrani skoraj že vsi moji prijatelji. »Manja, seveda, mora biti vedno zadnja,« mi prišepne moj glas.

Zunaj me objame mrzel primorski zrak in v spomin si priključim mrzlo noč.

Zbudim se okrog dveh zjutraj. Zunaj veter poje čudovito simfonijo, da me pretrese vse do kosti. Pogledam okno. Odprto. Ni čudno, da me potem tako zebe, pa še odejo imam na tleh. Hočem zapreti okno, ko se močno zabliska. Za trenutke se zemlja razsvetli kot pri belem dnevu. S težavo zaprem okno. Še vedno močno dežuje in mlade ciprese se zvijajo ob vetru glasbe.

Iz nočnih spominov me predrami natak, ki mi prinese zajtrk.

Na hitro pospravim in oddirjam k avtobusu. Kljub temu, da je bil odhod napovedan za sedmo uro, so mnogi prihajali šele sedaj k zajtrku.

Mrko nedeljsko jutro smo izkoristili za ogled Dubrovnika.

Morje je bilo mirno. Valovi so plesali nežne ritme valčka. Ob obali so se sprehajali samotni obiskovalci, ki so uživali v jutranjem miru in romantičnem morju. Mnogi so podoživljali svoje počitniške avanturice.

Nebo se je pooblačilo. Zdaj zdaj lahko pričakujemo mrzel dež. Pospešimo korak in že smo v obroču dubrovniškega obzidja. Iz prsi se mi izvije vzdih, ki je izdajal presenečenje in obenem občudovanje. Le kako so morali graditi tako dolgo in lepo obzidje.

Ze dubrovniško obzidje se mi je zdelo, da sega v neskončnost, kaj šele kitajski zid, ki je mnogo daljši.

Obzidje je bilo zidano na krvavih žuljih sužnje, gnojeno z krvjo, znojem in solzami.

Dubrovnik je turistično mesto, ki vsako leto privabi številne turiste, ki so željni morja in dubrovniških znamenitosti.

Skoda, da smo se morali posloviti od dubrovniškega obzidja.

Ura je vedno neusmiljena. Na vsakem koraku te priganja, kljub temu, da bi še tako rad ostal in pil lepote primorja.

Zbasali smo se v avtobus in že smo švigali skozi ozke ulice Primorja. Dubrovnik je kmalu utonil v klavrnem vremenu. Včasih nam je sonce nagajivo pomežiknilo, potem pa se zopet skrililo za temnimi oblaki.

Pot nas je peljala vzdolž Jadrana. Vsak pogled skozi okno nam je obogatil naše znanje o primorskem svetu. Rdeča kraška zemlja, sivo, žgoče kamenje, nizko grmičevje, samotni zalivi, terase, bogati, razkošni hoteli — to je svet našega Primorja.

Še vedno v meni tlijo spomini na prijeten dan ob morju, čeprav mi ga je skalilo z vodo prenapolnjeno nebo. Vseeno, dan je bil lep, obogaten z novimi spoznanji. Manja Podkoritnik

li pionirji so se priključili in poskušali to večino.

6. Hortikulturno društvo je uspešno vodila tov. Koprivčeva in z mladimi hortikulturci opravila naloge, ki so bile pogoj za sodelovanje v JPI. Poleg tega so člani izdelovali košarice ob Dnevu žena, skrbeli za presaditev lončnic, ki nam lepšajo naše kabinete, izdelovali so ikebane in jih razstavljali v vitrini na hodniku šole, organizirali so predavanja »Po Sredozemlju do Španije za vse učence od 6. do 8. razreda, ogledali so si vrtnarijo v Trbovljah, kjer jim je vrtnar Milan povedal marsikaj koristnega.

7. Modelarski krožek je vodila tov. Skočir. Mladi modelarji so se urili v izdelovanju modelov, ladij in letal.

8. Foto krožek je obiskovalo 10 učencev. Najprej so se seznanili s sestavnimi deli fotoaparata in njihovo funkcijo. Teoretično in praktično so predelali negativni posnetek in pozitivni postopek. Slikali so šolske prireditve, športne dneve, kurirčkovo pošto, štafeto mladosti itd.

Samostojno so razvijali filme in izdelovali slike. Slike so razstavljali v šolski vitrini.

Metka Poljšak
Mentor PC

IZSELJEVANJE

Nacistična Nemčija in njeni oblastniki so kovali načrte o uničenju in izseljevanju etničnih skupin. Leta 1938 so zasedli Avstrijo ob pomoči domačega prebivalstva in ob navdušenem ploskanju nekaterih strankarskih in cerkvenih voditeljev. Na Koroškem pa je že pred tem iz leta v leto naraščal seznam tistih koroških Slovencev, ki naj bi napravili prostor za nemškega nadčloveka. Sezname je vodil Kärntner Heimantbund z Maier Kaibitschem na čelu, ki je tudi sicer teroriziral dejavnost koroških Slovencev na kulturnem in gospodarskem področju. Hitlerjev teror so najprej občutili aktivisti našega domačega kulturnega in političnega življenja — spoznali so celovške zapore od znotraj.

Hitlerjeva Nemčija je začela zasužnjevat narode Evrope. Na Koroškem so napovedali »rešitev koroškega vprašanja«. Rešitev, ki so si jo predstavljali nacisti, je očitno popolnoma odgovarjala predstavam funkcionarjev Heimantbunda, ki jih je sprejela v svoje vrste nacistična stranka. Do aprila 1942 so bile priprave, ki so jih neposredno vodili nacistični vaški trikotni končane. Za zavedne slovenske družine se je začela sredi aprila pot v izgnanstvo. Od 12. do 14. aprila 1942 so nacisti pregnali s svojih domačij nad 300 družin. Bile so obsojene, da se nikdar več ne vrnejo nazaj. V notranjosti rajha naj bi služili izse-

ljeni koroški Slovenci nemškemu nadčloveku. V najkrajšem času so se morali pripraviti na odhod in poiskati najnujnejše. Zapuščali so domačije, ki so bile delo njihovih rok; sadove njihovega dela so dobili pogosto povzročitelji njihovega zla ali pa so naselili v hišo Nemce.

Nacistične oblasti niso mirovale. Na Koroškem in v Berlinu so kovale nove zločinske naklepe proti koroškim Slovincem. V začetku februarja 1943 je vrhovni vodja SS Himmler izdal ukaz o izselitvi 50.000 koroških Slovencev. V ukazu je po znani nemški temeljitosti navedel vse občine, iz katerih naj bi izselili Slovence. Le malo je verjetno, da se je vojni zločinec ukvarjal neposredno in intenzivno s »koroškim vprašanjem«. Sam je načrtoval večje zločine proti človeštvu. Imel pa je na Koroškem vnete posnemalce, ki so natančno vedeli, kje vse so živeli koroški Slovenci. Tedaj seveda nobeden ni mislil, da bi bilo potrebno šele neko predhodno ugotavljanje, neko orientacijsko pomagalo.

Za drugo fazo izseljevanja koroških Slovencev nacisti niso imeli več časa. Na frontah so jih tolkli zavezniki, v zasedenih in rajhu priključenih deželah pa so partizani zadajali krvnikom vedno občutljivejšo izgube.

Podpredsednik ZSO
dr. Avguštin Malle

Poročilo o delu predmetno - interesnih krožkov

1. Na naši šoli je deloval gospodinjinski krožek. Zelo veliko učencev je bilo pripravljeno pridobiti spretnosti in znanje iz gospodinjstva.

2. Zgodovinski krožek je pričel s svojim delom v začetku šolskega leta, ko smo sestavili program dela. Prvotno smo si zadali nalogo proučevati zgodovino Hrastnika, nato pa smo program dopolnili s temo o izgnancih, življenjem v taborišču. Pri proučevanju starejše zgodovine Hrastnika smo porabili literaturo: Hrastnik skozi desetletja, Zgodovina Trbovelj, Hrastnika in Dola. Posamezne učenke so pripravljale referate o posameznih poglavjih mostniške zgodovine. V drugem delu pa smo na podlagi dosegljive literature, intervjujev in lastnih opažanj pripravili bilten pod naslovom Iz težkih dni pregnanstva. V njem smo skušali razsvetliti poglavje o izgnancih, ukradenih otrocih, talcih in življenju v taborišču.

3. Krožek ročnega dela je pod vodstvom mentorice tov. Volfandove zelo uspešno deloval. Učenke so osvojile znanje iz kvačkarnja, področja vezenin in pletenin. Samostojno so izdelale brezro-

kavnike, šale, torbice, namizne prte, prtičke, vizitke — čestitke. Učenke so bile pri delu zelo vestne in uspešne. Na podlagi pridobljenega znanja so še same poskušale svoje ideje in zamisli.

4. Pri MRK so člani sodelovali na prireditvi za ostarele ob Novem letu, na prireditvi ob dnevu krvodajalcev, zbirali so papir in oblačila. Predelali so material ob svetovnem dnevu zdravja.

5. V tekmovanje iz Vesele šole se je vključilo 198 učencev. Tekmovanje je potekalo v štirih skupinah.

a) za razredne prvake je tekmovalo 156 učencev,

b) za šolske prvake je tekmovalo 48 učencev,

c) za občinske prvake je tekmovalo 18 učencev,

d) za republiške prvake je tekmovalo 6 učencev.

Na zaključnem republiškem tekmovanju v Ljubljani je sodeloval tudi naš pevski zbor tov. Slokanove. Vsi smo bili zelo ponosni, ko smo gledali naše pevce na TV in objavo slik v Pionirskem listu. Naši plesni pari so v zabavnem delu programa prikazali moderni ples. Tega so se naučili na plesnih vajah. Tudi osta-

Vsi jugoslovanski narodi nas podpirajo v našem pravičnem boju

Jugoslavija je kot sopolisnica avstrijske državne pogodbe iz leta 1955 odločno obsodila in zavrnila sklep avstrijske vlade, da popusti nemškimi nacionalistom in da izvede posebno ugotavljanje manjšin. Jugoslavija, ki je v lastni deželi vzorno uredila manjšinsko vprašanje, nam daje v našem težkem boju za naše narodnostne in socialne pravice vso podporo. Sam predsednik Socialistične federativne republike Jugoslavije je delegaciji koroških Slovencev, ki ga je obiskala in ki mu je povedala, da se koroški Slovenci že 21 let trudimo, da bi znotraj Avstrije uredili manjšinsko vprašanje, obljubil potrebno pomoč in dejal, da bo Jugoslavija kot sopolisnica avstrijske državne pogodbe, ki ima vso pravico zahtevati od Avstrije, da izpolnjuje vestno avstrijsko državno

pogodbo, priznala edino tisto rešitev naših življenjskih vprašanj, ki jo bomo priznali tudi mi koroški Slovenci.

V OBJEMU TEHNIKE

Kaj me je sploh navdahnilo, da sem začela pisati članek, ki razburja svet in ga še bo.

Ne moremo več zdržati brez električnih naprav, ki nam urejajo življenje. Kupujemo najboljše stroje, menjavamo stvari, ki jih ne bi bilo treba. A kaj, saj so sosedovi tudi kupili barvni televizor, zakaj ga ne bi še mi, nena-zadnje bodo celo mislili, da ne gremo v korak z novostmi.

Res je. Življenje nam urejajo stroji. Mi smo le še roboti, ki presedimo ure in ure na sestanku, ki vedno nekam hitimo... Kakšne prednosti imamo sedaj mi, ki živimo na naši ljubi zemlji.

Ponekod razsipavajo z denarjem. Izdelujejo nove stroje, nove vrste orožja, delajo poizkuse in že se ukvarjajo z mislimi, kakšno bi bilo življenje na Luni. Kako živijo sedanji kmetje? Če primerjamo življenje in delo na kmetih včeraj, danes in jutri, vidimo kakšen razmah je dosegel po koncu vojne. Zemljo obdelujejo stroji, v hiši je vse elektrificirano, podobno je tudi v hlevu. Danes si ne moremo zamisliti življenja brez aparatov, ki nam grenijo ali sladijo našo odisejajo.

Če pomislimo koliko denarja smo zmetali za novo podobo stanovanja, za nov avto, za nove obleke...

V tem tempu pa smo skoraj zavrgli našo kulturo. V hiši je vse v najlepšem redu, v naših srcih pa je kal najedene kulture. Ljudje vse premalo zahajajo v gledališča in koncerte. In zakaj ne! Preveč so »zabarakadirani« v gradivih za razprave, preobremenjenimi z delom... Enostavno nimajo več časa in marsikdo kmalu sploh ne bo vedel, kdo so bili slovski geniji na področju umetnosti.

V časopisih večkrat zasledimo članke, ki govorijo o naši kulturi. Mnogi od nas se spomnijo Cankarja, Kosovela, Ketteja le ob njihovih obletnicah. Mogoče čez leta jih sploh ne bomo več poznali. Da bi si lahko kupili nov avto, si mnogi z malimi dohodki odžirajo denar pri hrani, kar pa seveda ne ustreza zdravju. Iz tega sledi, da smo pripravljene za ceno svojega zdravja kupiti nov avto. Zatorej človek, ozri se okoli sebe in se zamisli nad okoljem, ki ga vidiš. Človek se ozre. S pogledom objame tla, potem se mu pogled

razočarano povzpe na strehe visokih hiš. Vidi samo beton. Pogledaš na levo, naravnost in na desno, povsod sam beton. Tam nekje pa visoki dimniki, ki bruhajo dim in onesnažujejo vse tisto, kar je bilo nekoč zeleno.

Vendar, to so samo besede. Besede, besede... Potrebna so dejanja.

Pred meseci je bil hud potres v Gvatemali, pred dnevi je tudi naše kraje pošteno streslo, najnovejša poročila, ki so žal žalostna, pa prihajajo iz Kitajske in Filipinov. Povsod pa je končni rezultat milijoni mrtvih. Pred leti je bila v Indiji huda suša, nekje zopet poplave, tam v Afriki se tolčejo za neodvisnost, v Libanonu brat brata ubija...

Kakšno je življenje teh ljudi? Revni so, nemočni v boju s sušo, poplavami, potresi in lakoto. Velesile pa mečejo na tone pšenice v morje, namesto da bi jo poslali lačnim po svetu.

Suše, poplave, potresi, izbruhi vulkanov... to je igra narave. Proti naravi se ne moremo bojevati, lahko pa se bojimo za svobodo in neodvisnost tlačnih ljudstev v Latinski Ameriki in Afriki.

Na eni strani reke, preko katere ni mostu, so razporejeni vojaški, katerim so velesile potisnile v roke smrtonosno orožje, ki ubija ljudi, kateri imajo le eno željo — svoboda in neodvisnost.

Nasprotna stran pa so mali in zaskrbljeni ljudje, ki v svojih preplašenih srcih prenašajo neizmerni strah, ki nikjer na obzorju ne vidi zelenice, v katero bi se lahko umaknil.

Kdo od njiju bo zmagal? Bo kdaj sijalo na naš planet svetlo sonce brez temnih grozečih senc vojne?

Človek, si še človek? Je v tebi še kaj človeškega? Ni tvoje srce železno? Se zamisliš kdaj nad življenjem črncev, nad življenjem, ki je napolnjeno s tesnobo, strahom...

»Mislim, da bolj malo misliš o tem svetu,« ugotovi skriti glas.

Naše glave so polne skrbi, stremimo za boljšim življenjem, zvečer pa v srcu utripa misel, kaj bo prinesel jutrišnji dan.

Mnogi ljudje niso več ljudje, so le roboti, ki jih urejajo sleherno jutro in večer.

Manja Podkoritnik

SODELOVALA SEM V ZBIRALNI AKCIJI

Prijateljica Tatjana me je povabila na zbiralno akcijo, ki je tokrat bila pri Zadrudnem domu. Pobirali naj bi papir in stara oblačila. Pobrskala sem po podstrešju, povezala kup papirja v sveženj in ga postavila na prag. Kmalu je prišla Tatjana, vzela sem papir in smo odšli. Šel je namreč tudi Bobi, saj sva neločljiva prijatelja. Cvilil je in kmalu mi je presegal čez glavo, tako da sva ga s stestro končno le vzele.

Pred Zadrudnim domom se je zbral kar precejšen kup otrok. Vsi so bili iz naše vasi. Kričali so in se lovili. Bobiju so prav gotovo presedali. Kar poreden je postal. Končno je prišla tovarišica Skaza, članica RK. Pripeljala je voziček. Ko nas je razvrstila v dve skupini, je prišel še Mirko s svojim vozičkom. Pristopil je v našo skupino in že smo pričeli z delom. Mladinci so že prejšnji dan raznosili listke, na katerih so prosili, naj stanovalci poiščejo star papir ali pa oblačila. Papir naj zvežejo z vrvico, obleko pa naj spravijo v kartonske škatle.

Hodili smo od hiše do hiše in voziček se je kmalu napolnil. Tudi Bobi je imel pri tem nekaj svo-

jega veselja. Na nekem pragu je našel še toplo kost. Brž jo je po-grabil in ponosno je stopal z njo.

Že smo bili s tovorom tik pred Zadrudnim domom, ko je začel voziček na moč škripati. Naenkrat je močno poskočil, se nam izmuznil iz rok in odropotal po bregu. Vsi smo stekli za njim. Še Bobi je izpustil svojo kost in stekel za nami. Kmalu me je dohitel in prehitel. Ko smo se mi že zdavnaj ustavili, je Bobi še vedno tekkel. Ni hitel brez potrebe; sledil je pobeglemu kolesu, ki se je utrgal z vozička. Ko smo to opazili, sem jaz stekla pomagat drugim otrokom, ki so se ravnokar vrnili, drugi pa so se spustili po bregu. Kolo je obtičalo med koprivami. Po dolgem trudu smo voziček privlekli na zbirni kraj in ponosni smo zložili papir in oblačila k drugim kupom. Velik kup smo prekrili s polivinilom. Srečna sem bila, da sem sodelovala pri akciji, saj sem igranje pomagala revnim in prizadetim ljudem.

JANJA LAMOVŠEK 6. c
literarni krožek
Osnovna šola heroja Rajka
HRASTNIK

Marjetino življenje

Marjetka je počasi stopala po hribu navzdol. V roki je držala težak kovček. Ustavila se je in se še enkrat ozrla. Pogled ji je obvisel na domačiji, ki je bila vsa ožarjena od sonca. Moj rodni dom, je grenko pomislila. Tu je preživela svoje otroštvo, ki ji bo ostalo v spominu vse življenje. Mati je bila že dolga leta priklenjena na posteljo, oče pa je raje popival in pohajkoval, kot da bi skrbel za družino. Marjetka je bila stara šele 14 let, vendar je že občutila vso grenkobo življenja. Vse delo je ležalo na njenih ramenih. Morala je skrbeti za mater, poleg tega pa še gospodinjiti. Vendar je kljub vsemu z lahkoto opravljala delo, saj ji je bilo vse to poplačano z materino ljubeznijo in hvaležnostjo. Mati je iz dneva v dan hirala, dokler ni nekega

dne njeno življenje ugasnilo. To je bil za Marjetko hud udarec. Ponoči je tiho jokala v blazino. Včasih se ji je zazdelo, da vidi mater. Prihajala je vedno bliže in Marjetka je stegnila roke. Toda vsakokrat je mati izginila.

Oče se je vedno bolj vdajal pijaci ter pozabil, da ima hčerko, ki potrebuje tolažbo. Marjetka je čutila usmiljenje do njega, toda ko niso pomagale solze in prošnja, naj oče vendar neha piti, je sklenila, da bo odšla v mesto.

Sonce je pričelo zahajati in Marjetka se je zdrznila. Predolgo je obujala spomine. Še zadnji-krat ji je pogled obstal na domači hiši. Zbogom, je grenko pomislila, ter pospešila korak.

V daljavi se je zaslišalo piskanje vlaka.

Janca Urbajs

Gostinsko turistični zbor v Postojni

Vsako leto se v Sloveniji odvija zbor gostinstva in turizma. Udeležijo se ga gostinci in turistične organizacije iz vse Slovenije.

Letos je bil zbor v Postojni, in sicer 21. in 22. 10. 1976. Ta dva dneva je v Postojni vse vrelo, saj si vsepovsod slišal vsa narečja slovenskega jezika.

V Postojni so se odvijala različna športna tekmovanja med gostinci. Tekmovali so tudi v specifičnih gostinskih strokah, kot so: pogrinjki, kulinarika, mešanje pijač, hitra hoja s pladnji, prepoznavanje pijač. Največja privlačnost tega zbora so pogrinjki in kulinarika. Pogrinjki so bili razstavljeni v predjamski restavraciji. Na mizah si lahko videl vse vrste pogrinjkov od šušarske večerje pa do konference neuvrščenih v Colombu.

Kulinarika je bila razstavljena v sami jami, in sicer v kongresni dvorani. Tu si lahko videl vse, kar ti poželi srce. Malokdo je prišel noter brez fotoaparata, saj tu si imel kaj slikati. Nekateri izmed razstavljalcev so bili pravi umetniki v kulinariki, predvsem v slaščičarstvu. Razstavljena je bila torta v obliki knjige, velika kot miza, žensko, ki kleči in pojočega petelina v naravni velikosti iz obdelovalnega masla.

Komisije, ki so ocenjevale pogrinjke in kulinariko, so imele zares težko delo, saj so bile mize zares odlične.

Drugo leto bo že XXV. jubilejni turistično gostinski zbor in konkurenca bo na njem gotovo še večja kot letos.

Refo

Zapisnik

Se zavlekel je sestanek z ene ure kar na tri, saj beseda, ki je stekla, res prekratka se nam zdi.

Zdaj predsednik še povzame to, kar melje se vseskoz, naj razgovor se bolj vname, da bi bil še večji štos.

Upamo, da se končal bo ta sestanek pravi čas, ker drugače se zgodi še, da zaspal bo kdo od nas.

Jože

Dragi urednik!

Nahajam se na odsluženju vojaškega roka v Zemuniku pri Zadru. Ob tej priložnosti se vam javljam z željo, da pozdravim celoten kolektiv, posebno pa še sodelavce TOZD-II in prijatelje v samskem domu.

Ker me zanima situacija v tovarni in razvoj našega kolektiva, bi vas prosil, da mi redno pošiljate glasilo STEKLAR.

Lepo pozdrav!

Vojak
Zgonjanin Marinko
v. p. 1838/16
57222 Zemunik kod Zadra

Zdravo Marinko!

Zahvaljujem se ti za pismo in te lepo pozdravljam. Tvojo željo, da si stalno v stiku s podjetjem, ti bom izpolnil z rednim pošiljanjem STEKLARJA.

Te pozdravlja urednik

Prvič odkar sem oblekel mornarsko uniformo, se vam oglašam iz kasarne narodnega heroja Sergeja M. mornar Tone Bezgovšek

z željo, da mi na spodaj navedeni naslov pošiljate glasilo STEKLAR.

Mornar
Tone Bezgovšek
v. p. 1159/93-B-VE-7
52002 Pula

Zdravo Tone!

Zahvaljujem se ti za prelepo kartico. Upam, da si se že navadil mornarske suknje. Steklarja boš redno dobival. Oglasi se še kaj. Te pozdravlja urednik!

Tovariš urednik!

Najprej bi rad pozdravil celotni kolektiv Steklarne Hrastnik, še posebno delavce v kadrovski službi. Imam se kar dobro, samo za učiti se je veliko, tako da vsega ne dohajam. Zelo me zanima, kako je kaj pri vas v kolektivu, ali gre proizvodnja kaj bolje, kot predno sem šel k vojakom. Prosil bi vas, če bi mi lahko pošiljali Steklarja, tako da bomo ob nedeljah, ko bo čas, prebirali, kaj se v kolektivu dogaja. Tudi dolgočas mi je še sedaj, no pa ker imam še dva prijatelja Slovenca,

mi je malo lažje. V kratkem pa bomo zaprisedli, potem pa bo lažje, saj bomo lahko šli v mesto.

Tov. urednik! Prosim vas, da pozdravite mojega mojstra Milana Čadeža, da bi bil zdrav in še naprej tako dobro vodil brigado. Mojstra sem imel zelo rad, zavedam se, da me je on spravil do boljšega kosa kruha. Zato si zelo želim, da bi po odslužitvi roka zopet prišel v to brigado, saj bo mojster takrat že odšel v pokoj.

Lepo pozdravljam tudi vse ključavničarje, še posebno tov. Vikija. Na koncu mojega pisanja pa še enkrat pozdravljam vse delavke in delavce OZD Steklarne z željo, da bi dobro napredovali pri svojem delu.

Vojak Gorenc Peter
v. p. 1298/22
61310 Ribnica

ZDRAVO PETER!

Tudi jaz te najprej lepo pozdravljam v svojem imenu in imenu vseh, ki jih ti pozdravljaš. Časopis Steklar ti bom z veseljem pošiljal, upam, da boš v njem prebral tudi kaj spodbudnega, oziroma kakšno dobro novico. Zanima te, kako v zadnjem času poslujemo. Lahko ti povem, da se stvari izboljšujejo, sicer počasi, gre pa bolje kot takrat, ko si ti odhajal iz kolektiva.

Tvojemu mojstru Čadežu, o katerem si tako spoštljivo pisal, pa nisem sporočil. Tvoje pismo sem enostavno v celoti objavil v Steklarju, tako da bodo tudi drugi prečitali, kaj pišeš, in tudi mojster bo prebral, kar si napisal.

Lepo te pozdravlja urednik in oglasi se še kaj.

NAGRADNI KVIZ ZNANJA

GLAS
MLADIH

1. Izredno pomembna za razvoj rudarstva v Hrastniku je bila dograditev železnice Dunaj—Trst. Izredno težavna gradnja, posebno od Zidanega mosta do Litije je terjala, da je delalo na tem odseku več tisoč delavcev. Ko je prvi vlak pripeljal skozi Hrastnik, je igrala tudi rudarska godba, sestavljena iz petih muzikantov.

Kdaj je peljal prvi vlak skozi Hrastnik?

- a) 15. decembra 1848
- b) 28. januarja 1849
- c) 16. septembra 1849

2. Na Ojstrem so začeli kopati premog šele leta 1853, leta 1858 je bilo zaposlenih 62 moških in 10 žensk. Ojstriški premog so največ prodali paroplovbi Sisak in Južni železnici. Ker Tržaška premogokopna družba zaradi konkurence ni dovolila dovažati premoga iz Ojstrega po svoji železnici, je takratni lastnik rudnika Ojstra Sorg začel graditi žičnico z Ane na Ojstrem prek Ojstrega vrha (Spitzberga) na železniško postajo Hrastnik.

Kdaj je začela obratovati ta žičnica?

- a) 1860
- b) 1879
- c) 1897

3. Zdravstvena služba je bila v Hrastniku sprva organizirana zelo pomanjkljivo. Leta 1850 je Hrastnik že imel svojega zdravnika

(Pišhauzer iz Slezije), ki pa ni bil pravi zdravnik, ampak samo padar. V januarju od 1905 do 1906 je močno razsajala epidemija.

Katera epidemija je bila to?

- a) tifus
- b) koze
- c) tuberkuloza

4. Predhodnica hrastniške steklarne je bila »glažuta« v Jurkloštru. Dejstvo, da je skozi Hrastnik peljala normalnotirna železnica, je spodbudila naslednika steklarne iz Jurkloštra, da je leta 1856 odkupil v spodnjem Hrastniku nekaj zemljišča. Tovarniško poslopje je dogradil 1860. leta.

Kdo je bil to?

- a) Abel
- b) Wieltschnigg
- c) J. Heider

5. Kot za graditev steklarne je bila eksploatacija in zaloge premoga v hrastniški dolini odločujočega pomena za graditev kemične tovarne. 1859 se je član Tržaške premogokopne družbe Gosleth odločil, da preseli kemično tovarno v Hrastnik, ker v prvotnem kraju ni imela ugodnih pogojev za razvoj.

Kje je prvotno stala kemična tovarna?

- a) Gorica
- b) Tržič
- c) Trst

Dopisujte v
Glas mladih

Za »NAGRADNI KVIZ ZNANJA« iz prejšnje številke smo prejeli 39 rešitev. Pravilni odgovori se glasijo:

- 1. a restavracija
- 2. c Goethe
- 4. a Lesseps
- 5. b da

Vsi, ki ste takole odgovorili na zastavljena vprašanja, ste prišli v poštev pri žrebanju. Pri žrebu so imeli srečo naslednji reševalci, ki prejmejo:

- 1. nagrado (30 din): Vera Deželak
- 2. nagrado (20 din): Adolf Barič
- 3. nagrado (10 din): Ladislav Brečko